

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Věry Šimůnkové v právní věci žalobkyně společnosti **1. J., a. s.**, zastoupené JUDr. Magdalenou Votavovou, advokátkou se sídlem v Českých Budějovicích, Nemanická 14/440, proti žalovanému **Ministerstvu financí**, se sídlem v Praze, Letenská 15, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 5. 2002, č. j. 16/19949/2002/943,

takto:

I. Rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 17. 5. 2002, č. j. 16/19949/2002/943, **se zrušuje** a věc **se** mu **vrací** k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 4725 Kč do 3 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí na účet JUDr. Magdaleny Votavové, advokátky se sídlem v Českých Budějovicích, Nemanická 14/440.

Odůvodnění:

Žalobou včas podanou u Vrchního soudu v Praze se žalobkyně domáhá zrušení výše specifikovaného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo změněno rozhodnutí Finančního ředitelství v Českých Budějovicích ze dne 29. 1. 2002, č. j. 745/270/02/04, jímž byla žalované uložena pokuta za porušení cenových předpisů podle ust. § 15 odst. 1 písm. c) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o cenách“).

Žalobkyně v žalobě uvedla, že považuje celé napadené rozhodnutí za nezákonné, neboť žalovaný zcela neodstranil vady prvoinstančního rozhodnutí finančního ředitelství a vadně posoudil právní stav věci. Namítla, že v zákoně o cenách ani v souvisejících právních předpisech není zakázána možnost uplatnit všechny ekonomicky oprávněné náklady do ceny v plné výši. Cenový ani jiný předpis nevylučuje zakalkulování nájemného

za vodohospodářský infrastrukturní majetek do ceny vody dodané nebo do ceny odvedené. Dále poukázala na skutečnost, že napadeným rozhodnutím jí byla uložena pokuta za porušení ust. § 15 odst. 2 písm. c) zákona o cenách, když takové ustanovení uvedený zákon neobsahuje. Závěrem uvedla, že ze změny prvostupňového rozhodnutí tak, jak byla provedena napadeným rozhodnutím, není zřejmé, zda nebyla pokuta uložena dvakrát, vždy podle jiného ustanovení zákona. Navrhla proto, aby napadené rozhodnutí a rozhodnutí mu předcházející bylo zrušeno a současně, aby jí žalovaný uhradil náklady řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že cena vody dodané a vody odpadní byla v některých případech vytvořena odchylně od stanoveného závazného postupu, čímž došlo k vážné chybě v kalkulaci, za což byla uložena pokuta. Poukázal na skutečnost, že se v případě uvedení ust. § 15 odst. 2 písm. c) jednalo o zřejmou chybu vzniklou nesprávným přepisem v písemném vyhotovení rozhodnutí, která byla v souladu s ust. § 47 odst. 6 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neprodleně opravena a oprava byla žalobkyni zaslána. Ve výroku napadeného rozhodnutí je dále konkretizováno, jak se přesně mění původní výrok prvoinstančního rozhodnutí s tím, že není v žádném případě možné dovozovat, že pokuta je ukládána dvakrát. Žalovaný proto navrhl zamítnutí žaloby.

V replice žalobkyně uvedla, že napadené rozhodnutí trpí takovými vadami, které jsou nezhojitelné, a proto je na místě postup dle ust. § 76 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Podotkla, že jí do dnešního dne nebyla doručena žádná žalovaným deklarovaná oprava napadeného rozhodnutí. Dále poukázala na nesrovnalosti týkající se prokázání jejího údajného neoprávněného majetkového prospěchu.

Ze spisu vyplynula následující podstatná skutečnost:

Rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 5. 2002, č. j. 16/19949/2002/943, obsahuje ve své výrokové části mimo jiných i větu: „na základě tohoto přezkoumání mění rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve smyslu ust. § 59 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád) tak, že se pokuta ukládá podle ustanovení § 17 odst. 1 písm. b) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, za porušení cenových předpisů ve smyslu ustanovení § 15 odst. 2 písm. c) ve výši 250 000 Kč.“ Součástí správního spisu je i přípis ze dne 29. 10. 2002, č. j. 16/19949/2002/943, nazvaný Oprava chyby v Rozhodnutí Ministerstva financí č. j. 16/19949/2002/943, kterým byla v souladu s ust. § 47 odst. 6 správního řádu opravena chyba v napadeném rozhodnutí tak, že správné znění textu ve výroku obsahovalo uvedení ust. § 15 odst. 1 písm. c) na místo ust. § 15 odst. 2 písm. c), aniž by však bylo zřejmé, že o této opravě byla žalobkyně vyrozuměna. Součástí soudního spisu je i doručenka, která je založena na č. l. 12, ze které je zřejmé, že dne 7. 10. 2002 byla žalovanému doručena žaloba žalobkyně.

Protože daná věc nebyla skončena Vrchním soudem v Praze, u kterého bylo zahájeno řízení, do 1. 1. 2003, kdy nabyl účinnosti zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, věc byla předložena Nejvyššímu správnímu soudu s odkazem na ustanovení § 132, větu druhou, s. ř. s., podle kterého věci správního soudnictví,

v nichž nebylo rozhodnuto do dne účinnosti tohoto zákona a v nichž byla dána věcná příslušnost k řízení vrchním soudům, převezme a dokončí Nejvyšší správní soud, a to dle ust. § 130 odst. 1 s. ř. s. v řízení podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s., tedy v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Podle ust. § 47 odst. 2 správního řádu výrok obsahuje rozhodnutí ve věci s uvedením ustanovení právního předpisu, podle něhož bylo rozhodnuto, popřípadě též rozhodnutí o povinnosti nahradit náklady řízení. Pokud se v rozhodnutí ukládá účastníkovi řízení povinnost k plnění, stanoví pro ni správní orgán lhůtu; lhůta nesmí být kratší, než stanoví zvláštní právní předpis.

Podle odst. 6 citovaného ustanovení chyby v psaní, počtech a jiné zřejmé nesprávnosti v písemném vyhotovení rozhodnutí správní orgán kdykoliv i bez návrhu opraví a vyrozumí o tom účastníky řízení.

Za zásadní žalobní námitku považuje Nejvyšší správní soud poukaz žalobkyně na okolnost, že jí napadeným rozhodnutím byla uložena pokuta za porušení neexistujícího ustanovení právního předpisu, tedy ust. § 15 odst. 2 písm. c) zákona o cenách, přičemž Nejvyšší správní soud konstatuje, že tomu tak skutečně bylo, což je zřejmé i z citace napadeného rozhodnutí uvedené výše. Ačkoliv žalovaný namítá, že předmětná chyba byla opravena přípisem ze dne 29. 10. 2002, který byl doručen žalobkyni, z předloženého správního spisu taková skutečnost nevyplývá, neboť jeho součástí je pouze fotokopie výše uvedeného přípisu bez údaje, který byl prokazoval jeho doručení žalobkyni.

Z ust. § 47 odst. 6 správního řádu citovaného výše je zřejmá možnost správního orgánu, tedy i žalovaného, i bez návrhu opravit chyby v psaní, počtech či jinou zřejmou nesprávnost v písemném vyhotovení rozhodnutí. Nesprávné uvedení právního předpisu, podle kterého byla žalobkyni udělena pokuta, spadá pod vymezení zřejmé nesprávnosti pouze v případě, že je z odůvodnění napadeného rozhodnutí zcela zřejmé, z jakého ustanovení právního předpisu správní orgán vycházel. Strana čtyři napadeného rozhodnutí obsahuje ve svém závěru i větu: „Tímto chybným postupem nerespektujícím ustanovení § 6 odst. 1 písm. c) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, uvedeného ve výměru MF ČR č. 01/99, došlo ze strany společnosti k porušení cenových předpisů podle ustanovení § 15 odst. 1 písm. c) zákona o cenách.“ Žalobkyni proto i přes chybné uvedení ustanovení právního předpisu ve výroku rozhodnutí muselo být patrné, jakou zákonnou normu porušila. Nejvyšší správní soud však uvádí, že ust. § 47 odst. 6 správního řádu obsahuje ještě jednu podmínku, po splnění které je možno považovat nesprávnost za opravenou, a to vyrozumění účastníků řízení o tomto faktu. Obě podmínky musí být správním orgánem splněny kumulativně. Nestačí tedy pouhé vydání opravy rozhodnutí, ale tento přípis musí být doručen do právní sféry účastníků řízení, v tomto případě tedy žalobkyně. Správní řád nestanoví pro tento úkon správního orgánu žádnou formu, avšak v případě, že účastník řízení tvrdí, že mu přípis nebyl doručen, je na správním orgánu, aby prokázal, že se tak stalo. Vzhledem k okolnosti, že žalobkyně v replice uvedla, že jí přípis obsahující opravu nesprávnosti nebyl doručen, bylo na žalovaném, aby soudu prokázal opak. Ten se však omezil na pouhé tvrzení, které nedoložil

spisovým materiálem, a proto Nejvyšší správní soud konstatuje, že žalovaný neunesl důkazní břemeno. Nebylo tedy prokázáno, že účastník řízení byl o opravě vyrozuměn, čímž došlo k nesplnění jedné ze zákonem stanovených podmínek, což má za následek nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nesrozumitelnost. Na závěr považuje Nejvyšší správní soud za vhodné podotknout, že uvedený přípis obsahující opravu nesprávnosti byl žalovaným vydán až poté, co mu byla soudem doručena kopie žaloby žalobkyně obsahující poukaz na tuto nesprávnost, což lze považovat za porušení principu dobré správy žalovaným.

S ohledem na tyto skutečnosti se Nejvyšší správní soud nezabýval ostatními námitkami žalobkyně uvedenými v jejích podáních, neboť tato je bude moci uplatnit ve znovuobnoveném správním řízení.

Vzhledem ke shora uvedeným okolnostem Nejvyšší správní soud zrušil rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti bez jednání rozsudkem v souladu s ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a věc mu vrátil k dalšímu řízení dle § 78 odst. 4 tohoto zákona. Na základě ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. je žalovaný v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto rozhodnutí.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k okolnosti, že žalobkyně měla ve věci plný úspěch, přísluší jí náhrada nákladů řízení dle ust. § 11 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 484/2000 Sb., kterou se stanoví paušální sazby výše odměny za zastupování účastníka advokátem nebo notářem při rozhodování o náhradě nákladů v občanském soudním řízení a kterou se mění vyhláška Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, ve výši 3500 Kč a náhrada hotových výdajů dle § 13 odst. 3 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č.177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve výši 225 Kč za tři úkony právní služby, včetně nákladů na zaplacení soudního poplatku ve výši 1000 Kč. Celková výše nákladů řízení byla tedy soudem stanovena částkou 4725 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. 11. 2004

JUDr. Radan Malík
předseda senátu